

paa en Aften i Teatret i Milano, da en Dame traadte ind i Side-logen, en høj, dybt nedringet og bararmet Messalina i sort Fløjls-robe. Karsten blev pludselig saa underlig lang i Ryggen, og hun saae, at der gik et Kuldegisp igennem ham. Hun havde ikke glemmt det. Og Mindet om dette Øjeblik trøstede hende nu for hendes egen Svaghed.

Da hun kom hjem, saae hun hans Frakke og Stok i Entreen, og da hun traadte ind i Stuen, stod han ude paa Gulvet med Hænderne i Siden og mønstrede hende i Tavshed.

Hun sendte ham et Nik i Forbigaaende. Han fulgte hende med Øjnene og spurgte:

„Hvor kommer du fra? . . . Du ser saa mærkværdig op-hedet ud.“

„Naar du taler til mig i den Tone, Karsten, faar du ikke Svar. Det veed du!“

Hun gik hurtig hen imod Sovekammerdøren. Men da styrtede han sig over hende og greb hende om begge Haandled.

„Hvor har du været henne? Du sagde jo, du tog hjem.“

„Dersom du ikke øjeblikkelig slipper mig, raaber jeg paa Pi-gen!“

Lynene fra hendes Øjne bragte ham til at besinde sig. Han slap hende, og da hun var gaaet ind i Sovekammeret, skridtede han nogen Tid omkring i Stuen med skamfuld Mine som en straffet Skoledreng.

Pludselig standsede han og spidsede Øre. Inde fra Sovekam-meret hørte han Hulken.

Han blev frygtelig ulykkelig. Det var første Gang, han hørte Jytte græde. — Sagte aabnede han Døren og gik paa Taaspid-serne hen til Sengen, hvor Jytte laa med Ansigtet trykket ned i Hovedpuden. Synet gjorde ham ganske fortvivlet. Han sank ned paa Knæ ved Siden af hende.

„Tag det dog ikke saa alvorligt, Jytte! Jeg ber dig virkelig saa mange Gange om Forladelse! Du veed jo, at det aldrig kunde falde mig ind for Alvor at mistænke dig. Naar jeg bliver saa fjollet, er det blot, fordi jeg holder saa vanvittig meget af dig.“